

نویسنده: اندریو لاتام ویل کوخل «Andrew Latham will Kochel»

منبع و تاریخ نشر: پرنسیپل ستیت گرفت «2024-05-30»

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

آیا روابط کنونی آمریکا و هند پایدار است؟

Are current US-India relations sustainable?

به نظر می رسد **مودی** و **بایدن** به همسویی متعهد هستند، اما ممکن است مشکلی در زیر سطح پنهان باشد

Modi and Biden appear committed to alignment but there may be trouble lurking just beneath the surface

مودی و بایدن

برای بسیاری از ناظران، مشخص شده که رهبری یا ادارات **جو بایدن**، رئیس جمهور و نخست وزیر **نارندرا مودی**، تغییری در حال ظهور در روابط هند و آمریکا را نشان داده اند که به عصر جدیدی از همسویی متقابل اشاره می کند.

انبوهی از اجلاس‌های دوجانبه که "سطح بالای تعامل" را برای ایجاد "یک هند و ایالات متحده پایدار" اعلام می‌کنند. مشارکت، گسترش همکاری دفاعی مشترک، گفتگوهای وزیران 2+2، تعمیق پیوندهای تکنولوژیکی و منافع مشترک امنیتی در رابطه با ظهور **چین** با اقتصاد در حال رشد نشان می‌دهد که ممکن است تغییر اساسی در استراتژی هند رخ داده باشد.

در حالی که روابط به طور غیرقابل انکاری قوی است، سیاست‌گذاران باید شک داشته باشند که این روابط از یک همسویی ژئوپلیتیکی اساسی ناشی می‌شود. هند علیرغم نزدیک تر شدن به اردوگاه غربی، استراتژی چند طرفه‌سازی را حفظ می‌کند و احتمالاً در دهه‌های آینده نیز به این کار ادامه خواهد داد.

ما قبلاً اینجا بوده ایم

این اولین بار نیست که یک نزدیکی آشکار هند و آمریکایی وجود دارد. دکترین عدم تعهد هند، همراه با پیوندهای آنها با اتحاد جماهیر شوروی وقت و روابط دیپلماتیک آمریکا با پاکستان، باعث بی‌اعتمادی در طول جنگ سرد شد. با این حال، این مشارکت پس از آغاز هزاره تحت **دولت بوش**، با همکاری قابل توجه در مبارزه با تروریسم، توسعه فناوری پیشرفته، ترویج دموکراسی و حفاظت از محیط زیست شکوفا شد.

علیرغم برنامه هسته ای هند و آزمایش‌های هسته ای متعاقب آن که پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای (NPT) را نقض کرد، **جرج بوش** در سال 2001 تحریم‌های اقتصادی و نظامی را لغو کرد. در سال 2006، هند و ایالات متحده توافقنامه همکاری هسته‌ای مدنی را امضا کردند که اجازه دسترسی به غیرنظامیان هسته ای را می‌داد.

فناوری راکتور تقریباً مانند امروز، چندین توافق مشترک وجود داشت. اگر تاریخ‌ها را ثبت نکنید، بسیاری از قول‌های **بایدن** و **مودی**، با تعهد به گسترش رزمایش‌های مشترک، دفاع از دموکراسی، و ایجاد گروه‌های تعاونی مانند گروه سیاست دفاعی (DPG) که منجر به فروش تسلیحات جدید آمریکا به هند شد، منعکس می‌شوند.

در آغاز **دولت اوباما** خوش بینی قابل توجهی وجود داشت که هند رسماً در اردوگاه غرب قرار خواهد گرفت. با این حال، این امید واهی بود. انتخابات جدید در هند نخبگانی را به ارمغان آورد که طرفدار خود مختاری استراتژیک بودند. **اوباما** با بهبود روابط با **چین** و بحث در مورد G-2 که یکی از نگرانی‌های اصلی هند است، ترس‌ها را در مورد اعتبار آمریکا شعله ور کرد. با وجود نزدیک شدن به همسویی در دهه گذشته، هند با پیوستن به ابتکارات تحت رهبری **چین** مانند سازمان همکاری شانگهای، بریکس و بانک سرمایه‌گذاری زیرساخت آسیا به سرعت از ایالات متحده دور شد. علاوه بر این، هند

همچنان به اتکای خود به تسلیحات روسی ادامه داد، که پتانسیل برنامه ریزی نظامی مشترک را محدود کرد.

اوباما تلاش کرد تا شکاف را اصلاح کند، اما خیلی کم بود، خیلی دیر بود، و اتحاد تا به امروز احساس معامله گرایانه ای را حفظ کرده است. باید درسی گرفت: پیوندهای به ظاهر قوی هند و آمریکا می توانند با تغییر منافع امنیتی شکست بخورند.

نقطه اشتعال برای تنش

مانند دولت اوباما، مجموعه ای از عوامل به راحتی می تواند دستاوردهای اخیر را معکوس کند. هند و روسیه با وجود تهاجم به اوکراین شریک باقی می ماند. مطابق با بسیاری از کشورهای جنوب جهانی، آنها پیوسته از محکوم کردن اقدامات روسیه خودداری کرده اند و از تحریم نفت روسیه خودداری کرده اند (اگرچه ظاهراً این ممکن است با تمایل واشنگتن برای تثبیت قیمت نفت مطابقت داشته باشد).

شاید مهمتر از همه، اینکه ارتش هند همچنان به تسلیحات روسیه متکی است. اخیراً آنها شروع به فاصله گرفتن از صنایع دفاعی روسیه کرده اند، اما هند هنوز محاسبه می کند که برای جلوگیری از انزوای که آنها را بیشتر به مدار استراتژیک چین سوق می دهد، یک رابطه قوی با مسکو ضروری است.

این امر تعهد هند را به یکی از معماری های امنیتی اصلی آمریکا در هند و اقیانوس آرام، یعنی گفتگوی چهارجانبه امنیتی (QUAD) محدود می کند. تسلیحات روسی با بقیه نیروهای QUAD قابل عمل نیست، که می تواند برتری هوایی و دریایی را در یک بحران کاهش دهد. اما حتی اگر هند تلاش کند به طور کامل از تسلیحات روسی دور شود، روسیه بیشترین سهم تسلیحات را برای چندین دهه به آنها فروخته است. قابلیت همکاری محدود تسلیحات روسی و آمریکایی هر گونه تغییر در مقیاس بزرگ را با بزرگ نمایی هزینه ها و به خطر انداختن دفاع هند در این میان پیچیده تر می کند. صرف نظر از اینکه روابط آمریکا با هند چگونه توسعه می یابد، روسیه همچنان در آینده قابل پیش بینی یکی از عناصر ثابت منافع امنیتی هند خواهد بود.

هند نگرانی های جدیدی در مورد اعتماد آمریکا به ویژه پس از خروج از افغانستان دارد. در حال حاضر، این نگرانی وجود دارد که تسلیحات به جا مانده در حال تسلیح جدایی طلبان کشمیر است که سعی دارند از هند به نفع پاکستان جدا شوند. در حالی که روابط تحت دولت ترامپ خصمانه نبود، بازگشت به سیاست «اول آمریکا» می تواند هند را وادار کند که اگر به تمایل ترامپ برای کمک در یک بحران اعتماد ندارد، حساب کند که باید شرط های خود را از ایالات متحده دور نگه دارد.

شاید جدیدترین نقطه عطف در این رابطه، سوء قصد علیه فعال سیک، گورپاتوانت **سینگ پانون**، شهروند آمریکایی، در خاک آمریکا باشد. همه نشانه ها حاکی از دخالت مستقیم مقامات هندی در این توطئه است که می تواند برای ایالات متحده غیرقابل قبول باشد.

این به یک واگرایی گسترده تر بین **دهلی نو** و **واشنگتن** اشاره می کند: عقب نشینی دموکراتیک هند. به نظر میرسد به طور فزاینده ای مشکوک است که روابط هند و آمریکا، همانطور که برخی استدلال کرده اند، بر اساس ارزش های ایدئولوژیک مشترک استوار باشد. ظهور ناسیونالیسم هندو دموکراسی هند را خدشه دار کرده است و منجر به قوانین تبعیض آمیز علیه هندی های مسلمان و افزایش قابل توجه جرایم ناشی از نفرت شده است. خود **مودی** اخیراً تلویحاً مسلمانان را "نفوذ کننده" دانسته است، یک ترفند رایج اسلام هراسی در سخنان نفرت پراکنی ملی گرای هندو.

خارج از قتل های فراقانونی، حزب **بهاراتیا جاناتا (BJP)** به رهبری **مودی** به طور فزاینده ای حملات علیه اصول دموکراتیک هند را تشدید کرده است. مخالفان سیاسی، از سیاستمداران گرفته تا فعالان و روزنامه نگاران، به بهانه اقدامات ضد فساد زندانی شده اند و اعتراضات مسالمت آمیز به خشونت کشیده شده است. اکثر سنجش های دموکراسی سازی، وضعیت هند دموکراتیک را به «تا حدی آزاد» یا حتی «خودکامگی انتخاباتی» تنزل داده اند.

هیچ کدام از اینها برای پنهان کردن نقص های انتخاباتی ایالات متحده نیست، اما مسیر هند مستقیماً با «ارزش های مشترک» بیان شده در نشست های مشترک در تضاد است و نشان می دهد که اگر منافع امنیتی از هم جدا شود، هماهنگی هند و آمریکایی چندان به هم متصل نخواهد شد.

چند همسویی هند و جاه طلبی های قدرت بزرگ

انکارنا پذیر است که انتخاب های سیاست خارجی **مودی** با انگیزه های قدرت بزرگ صورت می گیرد. هند پرجمعیت ترین کشور جهان است و از نظر اقتصادی در موقعیتی قرار دارد. رونق مصرف کننده و رشد دستمزد احتمالاً در راه است، با فضای زیادی برای صنایع برای برآوردن نیازهای طبقه مصرف کننده رو به رشد. اندازه جمعیت آن یک طبقه کارگر نیروگاه ایجاد می کند تا بازارهای رو به رشد فناوری های نوظهور، انرژی پاک و کسب و کارهایی را که به دنبال زنجیره های تامین جدید در خارج از **چین** هستند، تقویت کند.

علاوه بر این، هند به طور فزاینده ای در تلاش است تا خود را به عنوان صدای جنوب جهانی قرار دهد که اغلب آن را در تقابل با منافع آمریکا و اروپا قرار می دهد. هند

یکی از قوی‌ترین ارتش‌ها در آسیا و توانایی ارائه قدرت در منطقه را دارد. نام اقیانوس هند تصادفی نیست. هند بدون مبارزه از هژمونی منطقه ای دست نخواهد کشید.

برای دستیابی به این اهداف، هند نمی‌تواند برای همیشه کمانچه دوم آمریکا را بازی کند. به طور فزاینده‌ای واضح است که رویکرد استراتژیک هند این است که گزینه‌های خود را باز نگه دارد تا بتواند از هر طرفی که به بهترین وجه برای منافع خود مناسب است استفاده کند.

این بدان معنا نیست که یک جدایی قریب الوقوع وجود خواهد داشت. در حال حاضر، درک فزاینده‌ای دو حزبی در واشنگتن وجود دارد که **چین** بزرگترین تهدید بلندمدت برای امنیت آمریکا است، که باعث ایجاد یک مشارکت طبیعی با هند می‌شود که از تجاوز سرزمین **چین** می‌ترسد. به نظر می‌رسد که تصورات تهدید هند پس از بحران‌های نظامی در سال‌های 2014، 2017، 2020 و 2022 قفل شده است.

در حال حاضر، BJP برای حفظ قدرت پس از انتخابات 2024 قرار دارد، و بعید می‌داند که بر مسیر روابط تأثیر بگذارد، مگر اینکه یک جناح ضد آمریکایی پیش‌بینی نشده به‌جا بیاید. اگر حزب قدرت خود را بر پارلمان گسترش دهد، سطح روابط ممکن است ثابت بماند، اما تمرکز قدرت **مودی** تنها تمایلات اقتدارگرایانه و جنگ طلبانه او را تشدید می‌کند.

با این حال، عدم لیبرالیسم رو به رشد هند در حال حاضر نباید مانعی باشد. ایالات متحده سابقه طولانی همکاری با دیکتاتوری‌هایی دارد که سوابق مشکوک حقوق بشری دارند. عربستان سعودی، ترکیه و شیلی تحت کنترل پینوشه بلافاصله به ذهن متبادر می‌شوند. منافع امنیتی اغلب بر شک و تردیدهای اخلاقی غلبه می‌کند.

اما اگر وضعیت امنیتی تغییر کند - در نتیجه نزدیکی ایالات متحده و **چین**، تغییر غافلگیرکننده در رهبری هند یا آمریکا، یا بحران اعتبار - سیاست‌گذاران ممکن است متوجه شوند که هسته اصلی این رابطه وجود ندارد. هند ممکن است برای استراتژیست‌های آمریکایی که می‌خواهند فعلاً **چین** را متعادل کنند مفید باشد، اما اشتباه نکنید، هند منافع اصلی خود را برای راضی کردن ایالات متحده قربانی نخواهد کرد. روابط امنیتی می‌تواند برای لحظه‌ای قوی به نظر برسد، اما آنها خانه‌ای از کارت هستند که در برابر بادهای ژئوپلیتیکی در حال تغییر آسیب‌پذیر هستند.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

درو لاتام : یک عضو غیرمقیم در اولویت‌های دفاعی و استاد روابط بین‌الملل و تئوری سیاسی در کالج Macalester در سنت پل، MN است. او همچنین به طور منظم در The Hill و یکی از همکاران پژوهشی مرکز مطالعات دفاعی و امنیتی، دانشگاه

مانیتوبا، وینیپگ، کانادا است. او دارای مدرک دکترای علوم سیاسی از دانشگاه یورک در تورنتو، کانادا است.

لاتام به عنوان پژوهشگر در زمینه منع اشاعه، کنترل تسلیحات و خلع سلاح و به عنوان یک دستیار ارشد سیاست، هر دو در وزارت امور خارجه و تجارت بین المللی کانادا خدمت کرده است. او همچنین مدرس دانشکده مطالعات هوافضای نیروهای مسلح کانادا، وینیپگ، کانادا بوده است. در طول سه دهه گذشته، لاتام دوره هایی را در مورد سیاست خارجی چین، درگیری و امنیت منطقه ای، سیاست خارجی و دفاعی ایالات متحده، امنیت بین المللی و رقابت قدرت های بزرگ تدریس کرده است.

لاتام در حال حاضر روی کتابی با عنوان استراتژی بزرگ چین: یک تاریخ، 1950-2050 کار می کند که توسط انتشارات دانشگاه مک گیل کونین منتشر می شود.

اندرو لاتام Latham استاد روابط بین الملل و نظریه سیاسی در کالج Macalester، St. Paul، MN، و همکار پژوهشی مرکز مطالعات دفاعی و امنیتی، کانادا است. او علاوه بر انتشار در مجلات مختلف دانشگاهی، در مجلاتی مانند Hill، National Interest، Diplomat، RealClearDefense، DefenceOne، Wavell Room و Conversation نیز منتشر کرده است.

----- با تقدیم احترامات «2024-05-30»